

990713-2

Heidegger mluví často o „pravdě bytí“ (Wahrheit des Seins). Upozorňuje sice důrazně, že „bytí“ není žádným jsoucnem, ale přesto trvá na tom, že „bytí“ *jest* mnohem původněji než jakékoli „jsoucí“. V tom vidím hlavní překážku nahlédnutí, že „pravda bytí“ nemůže a nesmí být chápána jako pravda, onomu „bytí“ vlastní (a tedy z něho odvozená), nýbrž jako pravda, která je pro toto „bytí“ závazná, tj. kterou „bytí“ má a musí „vyslechnout“ a „poslechnout“. S tím souvisí také má nechuť k tomu, nechat významy slova „bytí“ narůstat tak, aby mohly nést velkou část stavby filosofie; dávám rozhodně přednost tomu, zatížit takovými „velkými“ (dalekosáhlými) významy raději slovo „pravda“. To ostatně souvisí s tím, že u Heideggera není jasné, proč „bytí“ člověka oslovuje, tj. proč jen nepřichází. Navíc je tu neřešený problém jakéhosi „pobývání“ bytí v řeči. Pak je přece neprůhledné, v jakém smyslu lze vůbec odlišit slovo „bytí“ od toho, co se jím míní

(Písek, 990713-2.)